

[Arentoft.]

Lad mig i den forbindelse nævne, at jeg også håber, at torskkrigen mellem Island og England som NATO-partnere kan få en gunstig udgang, selv om forholdene i syd- og nordområdet inden for NATO ikke er helt sammenlignelige.

Udviklingen i Portugal fra diktatur til socialistisk demokrati må vel trods alt betragtes som et fremskridt, men vor indflydelse på den udvikling må næppe overvurderes; den skal portugiserne klare selv uden indblanding.

I Spanien efter Francos død er det først og fremmest spaniernes opgave at finde frem til en løsning, der passer spanierne. Men én ting skal man nok gøre sig klart, og det er, at der vendes ikke op og ned på alting i løbet af kort tid, der skal lang tid og tålmodighed til at gennemføre en demokratiseringsproces.

I forbindelse med Spanien var det efter fremskridtspartiets opfattelse en helt forkert reaktion, som regeringen viste i forbindelse med de fem henrettelser i Spanien ved at hjemkalde vor ambassadør og fordømme Spanien. Der var notorisk tale om personer, der havde skudt på og dræbt spanske politifolk, og vi må, hvad enten vi kan lide det eller ej, respektere, at man i Spanien har dødsstraf for den slags, og det ved enhver spanier.

Med regeringens kraftige reaktion over for Spanien vil jeg gerne spørge, hvor reaktionen er på 5 dødsdomme i Sovjetunionen. I International Herald Tribune for den 5. januar står bl. a., jeg tillader mig at citere i oversættelse:

»Sovjethenrettelser. Vi læste (i HT 29. december), at russerne har skudt 5 mennesker i Azerbaidjan for at svindle over for deres landbrugskollektiv.«

Jeg har også set en lille notits om det i både Aarhus Stiftstidende og Jyllands-Posten for den 29. december 1975. Men hvor var de store overskrifter, hvor var tv og radio, hvor var udenrigsministeren, og hvor var hr. Ole Espersen? Er det, fordi Spanien er antikommunistisk, man kritiserer så skarpt fra socialistisk side i Vesteuropa? Så bliver protesterne anti-antikommunistiske, og det vil i realiteten sige prokommunistiske, på samme måde som minus gange minus giver plus. Der er ingen tvivl om, at de gnider sig i hænderne i Kreml.

Som jeg har nævnt tidligere, undgår supermagterne, Sovjetunionen og USA, direkte kon-

frontation, men afprøver deres nyeste våbentyper bl. a. i Mellemøsten. Det er med til at skabe spændingerne i Mellemøsten og i FN.

Spørgsmålet omkring palæstinenserne repræsenteret ved PLO i sikkerhedsrådet har givet anledning til pinlige debatter og afstemninger i FN. Her synes vort udenrigspolitiske samarbejde med Sverige, der jo i øjeblikket er nordisk repræsentant i sikkerhedsrådet, at have lidt lidt af et knæk.

Det er dybt tragisk, at FN har udviklet sig til en karikatur på de store forhåbninger, som blev stillet til verdensorganisationen ved dens stiftelse. Imidlertid tilspidses debatterne inden for FN mere og mere, og der kan være tale om at udsætte vitale danske interesser for meget væsentlige risikomomenter, når et dansk medlemskab tvinger os til at tage stilling til problemer, som vi ret beset kun har meget ringe forbindelse til og indsigt i. De nationer, som finder de pågældende problemer altafgørende, f. eks. i Mellemøsten eller Afrika, vil, hvis Danmark ikke helhjertet støtter de pågældende landes standpunkt, meget vel kunne tænkes at tage ubehagelige modforholdsregler over for Danmark.

Fremskridtspartiet finder det lidet heldigt, at Danmark skal tvinges ind i enten en opportunistisk linje eller i en heltepositur, som vi med vor dårlige statsøkonomi ikke har noget grundlag for at indtage.

Man kunne derfor stille det spørgsmål, om Danmark ikke bør ophøre med at deltage i FNs politiske arbejde og udmelde sig af organisationen med kortest muligt opsigelsesvarsel, dog således at vi efter nærmere forhandling i de enkelte tilfælde måske bevarer et vist tilknytningsforhold til enkelte af FNs underorganisationer.

Fremskridtspartiet har i øvrigt sagt fra med hensyn til at sende folketingsmedlemmer til FN, og det er ganske interessant at se, at det konservative tidligere medlem af folketinget Per Bendix i en kommentar i dag i Politiken sætter spørgsmålstegn ved værdien heraf, ligesom han går imod ekstrabevillinger til FN. Fremskridtspartiet står altså ikke alene efterhånden.

Udenrigspolitik er også handelspolitik. Især over for u-landene er der den problematik, at disse også, som vi ser det i FN med det afroasiatiske flertal, vil til at have del i kagen. De vil ikke nøjes med at levere råvarer, men vil også til at producere færdigvarer, og her kan